

Dogminė konstitucija apie Bažnyčią „Lumen gentium“.

Vatikano II susirinkimas.
Ištraukoje iš Susirinkimo
dokumentų (V sk., 41-42 p.)
rašoma apie visuotinį
pašaukimą šventumui – šią
žinią skleidžia Opus Dei.

2006-11-01

Įvairios šventumo formos

41. Įvairiais gyvenimo būdais ir pareigomis visi siekia vieno šventumo. Jo siekia visi, kurie, Dvasios vedami ir klusnūs Tėvo balsui, garbindami Dievą Tėvą dvasia ir tiesa, seka vargdieniu ir kryžių nešančiu Kristumi, idant taptų verti būti jo garbės dalininkais. Kiekvienas pagal savo gabumus ir pareigas privalo nedelsdamas žengti pirmyn gyvo tikėjimo, žadinančio viltį ir veikiančio meile, keliu.

Kristaus kaimenės ganytojams pirmiausia pridera pagal vyriausiojo ir amžinojo Kunigo, mūsų sielų ganytojo ir vyskupo pavyzdį šventai ir džiaugsmingai, nuolankiai ir tvirtai atlikti savo tarnybą. Šitaip atliekama, ji bus puiki pašventinimo priemonė jiems patiems. Išrinkti kunigystės pilnatvei, jie apdovanojami sakramento malone, idant malda, auka ir mokymu, kiekvienu vyskupiško rūpesčio ir tarnybos pavidalu galėtų tobulai

vykdyti pastoracinės meilės pareigas, nebijotų aukoti savo gyvybės už avis ir, tapę kaimenės paveikslu (plg. 1 Pt 5, 3), taip pat ir savo pavyzdžiu kasdien vestų Bažnyčią į vis didesnę šventumą.

Kunigai, būdami dvasinis vyskupų vainikas, pagal vyskupų luomo panašybę ir per Kristų, amžinąjį ir vienatinį Tarpininką, gaudami dalį vyskupo pareigų malonės, kasdien atlikdami savo pareigas, teauga Dievo ir artimo meile, tesergsti kunigiškos bendrystės ryšius, teturi gausiai visokio dvasinio gėrio ir visiems gyvai teliudija Dievą, varžydamiesi su tais kunigais, kurie amžių būvyje dažnai nusižeminusiu ir kitų nepastebimu darbu yra palikę iškilnų šventumo pavyzdį; Dievo Bažnyčia juos didžiai gerbia. Iš pareigos meldamiesi ir atnašaudami auką už savo žmones ir visą Dievo tautą, tesistengia suprasti, ką daro, ir kartoti gyvenimu, ką atlieka ženklais.

Užuot leidęsi apaštalavimo rūpesčių, pavojų ir vargų trukdomi, jais kaip tik tekopia į aukštesnį šventumo laipsnį, maitindami ir puoselėdami savo veiklą kontempliacijos gausa visos Dievo Bažnyčios džiaugsmui. Visi kunigai, ypač tie, kurie dėl savo šventimų vadinasi vyskupijų kunigais, teatmena, kiek daug jų šventumui padeda ištikima vienybė ir didžiadvasiškas bendradarbiavimas su savo vyskupu.

Vyriausiojo Kunigo pasiuntinybės ir malonės dalininkai ypatingu būdu yra ir žemesnio laipsnio tarnautojai, pirmiausia diakonai, kurie, tarnaudami Kristaus ir Bažnyčios slėpiniams, turi sergėti savo tyrumą nuo bet kokios ydos, patikti Dievui ir rūpintis kiekvienu gėriu tarp žmonių (plg. 1 Tim 3, 8–10 ir 12–13). Klierikai, Viešpaties pašaukti ir pasiskirti sau, ganytojų priežiūroje rengdamiesi tarnybos pareigoms, turi stengtis savo dvasia ir širdimi atitikti tokį

aukštą pašaukimą: uoliai melstis,
karštai mylėti, mąstyti tai, kas tikra,
teisinga ir garbinga, visa atlikti Dievo
garbei. Prie jų pridėtini ir tie Dievo
išrinktieji pasauliečiai, kurie,
vyskupo pašaukti visiškai atsidėti
apaštalavimo veiklai, nešdami gausių
vaisių darbuojasi Viešpaties dirvoje.

Susituokusieji krikščionys ir tėvai,
eidami savuoju keliu, turi ištikima
meile visą gyvenimą palaikyti vienas
kitą malonėje ir mylinčia širdimi
priimtus iš Dievo savo vaikus
išmokyti krikščionių tikėjimo ir
evangelinių dorybių. Tai darydami,
jie visiems šviečia nenuilstamos ir
dosnios meilės pavyzdžiu, padeda
kurti meilės brolybę ir tampa
Motinos Bažnyčios vaisingumo
liudytojais bei padėjėjais, idant juose
pasirodytų ir jiems būtų suteikta
dalis tos meilės, kuria Kristus pamilo
savo Sužadėtinę ir už ją atidavė pats
save. Panašus pavyzdys, tik
veikiantis kitokiu būdu, yra

našlaujantieji ir nevedusieji, irgi galintys nemaža prisidėti prie Bažnyčios šventumo ir veiklumo. O tie, kuriems dažnai tenka sunkiai dirbti, turi tobulintis žmogiškuoju darbu, padėti bendrapiliečiams ir gerinti visos žmonių bendruomenės bei kūrinijos padėtį, taip pat, džiaugsminga viltimi nešdami vienas kito naštas, pačiu kasdieniu savo darbu siekti aukštesnio, netgi apaštališko, šventumo, idant veiklia meile sektų Kristumi, kuris pats darbavosi rankomis ir su Tėvu visuomet veikia visų išganymui.

Tie, kuriuos slegia skurdas, negalia, liga, įvairūs vargai arba persekiojimai dėl teisybės, nežino, jog jie yra ypatingai suvienyti su Kristumi, kenčiančiu dėl pasaulio išganymo. Juos Viešpats Evangelijoje skelbė palaimintais, „o visų malonių Dievas, pašaukęs jus į savo amžinąją garbę Kristuje, pats jus, trumpai

pakentėjusius, ištobulins, sutvirtins, pastiprins“ (1 Pt 5, 10).

Tad visi Kristaus tikintieji savo gyvenimo sąlygomis, pareigomis ir aplinkybėmis ir per jas kasdien bus vis labiau pašventinami, jei su tikėjimu visa priims iš dangiškojo Tėvo rankos ir bendradarbiaus su dieviškąja valia, net laikinojoje tarnyboje visiems rodydami meilę, kuria Dievas pamilo pasaulį.

Šventumo keliai ir priemonės

42. „Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame“ (1 Jn 4, 16). Savo meilę Dievas įliejo į mūsų širdis per Šventąją Dvasią, kurią mums yra davęs (plg. Rom 5, 5); todėl pirmoji ir būtiniausia dovana yra meilė, kuria mylime Dievą labiau už visa, o artimą – dėl jo. Idant meilė, kaip gera sėkla, sieloje augtų ir neštų vaisių, kiekvienas tikinysis turi noriai klausytis Dievo žodžio ir, malonės

padedamas, darbais vykdyti jo valią, dažnai priimti sakramentus, ypač Eucharistiją, ir dalyvauti šventosiose pamaldose, nuolat atsiduoti maldai, savęs išsižadėjimui, veikliai broliškai tarnybai ir visų dorybių puoselėjimui savyje. Mat meilė, kaip tobulybės ryšys ir įstatymo pilnatvė (plg. Kol 3, 14; Rom 13, 10), valdo, įpavidalina bei veda į tikslą visas pašventinimo priemonės. Todėl tiek Dievo, tiek artimo meilė yra tikro Kristaus mokinio žymė.

Kadangi Jėzus, Dievo Sūnus, parodė savo meilę, paaukodamas už mus gyvybę, niekas nemyli labiau už tą, kuris aukoja savo gyvybę už Kristų ir savo brolius (plg. 1 Jn 3, 16; Jn 15, 13). Jau nuo pat pirmųjų amžių kai kurie krikščionys buvo pašaukti – ir visada bus šaukiami – pateikti šį didžiausią liudijimą visų žmonių ir ypač persekiotojų akivaizdoje. Todėl kankinystę, kuria mokinyas pasidaro panašus į Mokytoją, laisvai priimanti

mirtį pasaulio išganymo dėlei, ir sutampa su juo kraujo praliejimu, Bažnyčia laiko ypatinga dovana ir aukščiausiu meilės išmėginimu. Nors ji suteikiama tik nedaugeliui, visi turi būti pasirengę išpažinti Kristų prieš žmones ir sekti juo kryžiaus keliu, supami persekiojimų, kurių Bažnyčiai niekuomet netrūksta.

Bažnyčios šventumas taip pat yra ypatingu būdu ugdomas įvairiopais patarimais, kurių Viešpats Evangelijoje duoda savo mokiniams. Tarp jų svarbią vietą užima kai kuriems Tėvo suteikiama brangi dieviškosios malonės dovana (plg. Mt 19, 11; 1 Kor 7, 7), leidžianti nepadalyta širdimi lengviau pasišvęsti Vieninteliam Dievui mergyste ar celibatu (plg. 1 Kor 7, 32–34). Šį tobulą susilaikymą dėl dangaus karalystės Bažnyčia visada laikė didžiai garbingu kaip meilės ženklą bei akstiną ir kaip ypatingą

dvasinio vaisingumo šaltinį
pasaulyje.

Bažnyčia vis permąsto žodžius,
kuriais apaštalas, skatindamas
tikinčiuosius mylėti, ragina juos būti
nusiteikusius taip, kaip Kristus Jėzus,
kuris „apiplėšė pats save,
priimdamas tarno išvaizdą,
„tapdamas klusnus iki mirties“ (Fil 2,
7–8) ir dėl mūsų, „būdamas turtingas,
tapo vargdieniu“ (2 Kor 8, 9).

Kadangi mokiniai visada privalo
sekti ir liudyti šią Kristaus meilę bei
nusižeminimą, Motina Bažnyčia
džiaugiasi, regėdama savo glėbyje
daug vyrų ir moterų, kurie artimiau
seka ir ryškiau parodo Išganytojo
savęs apiplėšimą, Dievo vaikų laisve
priimdami neturtą ir atsižadėdami
savo valios. Eidami tobulumo keliu
toliau, kaip reikalauja Įstatymais, jie
dėl Dievo palenkia save žmogui,
norėdami geriau susitapatinti su
klusniuoju Kristumi.

Tad visi Kristaus tikintieji kviečiami ir įpareigojami siekti šventumo ir savo luomo tobulumo. Todėl visi tesistengia tinkamai tvarkyti savo polinkius, kad pasaulio dalykų naudojimas ir evangeliškojo neturto dvasiai priešingas prisiriškimas prie turtų nekliudytų jiems siekti tobulos meilės. Juk apaštalas įspėja: kas naudojasi šiuo pasauliu, jame teneapsistoja, nes šio pasaulio pavidalas praeina (plg. 1 Kor 7, 31).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/dogmine-konstitucija-apie-
baznycia-lumen-gentium/](https://opusdei.org/lt-lt/article/dogmine-konstitucija-apie-baznycia-lumen-gentium/) (2026-03-16)